

MIRA

Tina Vallès

Il·lustracions de Mercè Galí

Jo era la tímida més gran que s'hagi pogut inventar mai,
però a dins tenia un lleó que no callava.

Ingrid BERGMAN

No vull fer res més que pintar.

Beatrix POTTER

Només soc una noia que mira

El nom ens l'haurien de posar més tard. No em sembla bé que ens el posin abans de sortir de la panxa de la mare, o just en sortir-ne. I si te'n toca un que no lliga gens amb tu? A mi em van posar Mira i soc una noia que mira, que es fixa en tot, que no se li escapa res. La van encertar. Jo soc així. Però, per una altra banda, *Mira* també pot voler dir que soc una noia que s'ha de mirar, com dient «Ei, mira qui passa!». I això sí que no. Si els pares m'haguessin posat el nom més tard, no em diria així. Perquè és veritat que miro, que miro molt, que em fixo en tot. Però ho faig d'una manera que no em veu ningú. No, no soc cap espia, eh. Diu la mare que soc discreta, que vol dir que no em faig notar. El pare, en canvi, diu que el que passa és que soc tímida.

Només hi ha una persona que em pot mirar sense que em fongui de vergonya: jo. I a vegades ni jo, perquè segons on em reflecteixo no em reconec; hi ha cops que la Mira reflectida no és la Mira que jo veig quan no em miro, la que jo imagino que soc.

Ara, és veritat que m'ho miro tot, que no se m'escapa mai res, i que a més tinc una manera de retenir el que veig i no vull oblidar: ho dibuixo. No surto mai de casa sense una llibreta i un llapis, i de seguida que tinc una estona lliure faig uns quants gargots per atrapar un moment, un racó o una persona en un full de paper.

L'Íngrid, la meva cosina, diu que no soc ni discreta ni tímida, que el que soc és una presumida, perquè sempre m' enxampa mirant-me al mirall. Al del lavabo, al del rebedor, al de l'armari de l'habitació dels pares, al retrovisor del cotxe. Té raó: em miro sempre que puc. Però perquè soc molt curiosa!

Com deia abans, de vegades em miro al mirall i la Mira que hi veig de cop i volta es torna desconeguda. Pot arribar a fer por. Només em passa quan estic sola. Em poso davant del mirall, em miro fixament als ulls i espero. No sé exactament quant de temps s'ha d'esperar,

però de sobte qui em mira des del mirall ja no soc jo.

La noia del mirall que s'assembla a mi ja no em fa por. M'agrada mirar-la, fixar-me en cada detall de la seva cara, veure com somriu, com fa morros, com aixeca les celles. És com si em pogués veure tal com em veuen els altres. I a mi em preocupa molt com em veuen els altres, per això me'ls miro tant.

Fa temps vaig decidir que mai li posaria nom a la noia que em mira des de l'altre costat del mirall, perquè ja sé que no existeix. Tinc molt clar que aquella noia soc jo sense ser jo del tot, i no pas un personatge que viu dins d'un mirall. No em fan el pes els contes fantàstics. Tampoc és una amiga invisible. És la meva jo del mirall.

I parlant de miralls... Em dic Mira Lloveres López, i a la mare, que ho etiqueta tot perquè sempre té por que les coses es perdin, li encanta etiquetar-me la roba, els llibres i el material d'escola escrivint en lletres majúscules: MIRA L. L. Ho veus, oi? *Mirall*. Ella ho escriu tot enganxat, així: MIRAL.L. Aquest any a l'escola ja m'han fet alguna broma per culpa d'això, però només m'ha calgut llançar un parell de mirades emmudidores de les meves per fer callar tothom.

Quan vaig néixer diuen que era tota ulls. Vaig sortir abans d'hora de la panxa de la mare i el primer mes de vida el vaig passar en una incubadora, que és com una mena de caixa transparent on es posen els nadons que neixen massa petits o, com diu el pare, «poc fets». Els pares ja havien decidit que em diria Mira. Segurament al rètol que penjava de la meva incubadora ja hi deia «MIRAL.L.». I quan em van veure aquells ulls tan grossos diuen que ja van estar del tot segurs que l'havien encertat de ple amb el nom.

Ara que ja soc gran, continuo tenint els ulls molt grossos, i també molt foscos, i els sé fer servir. Sé que, si em miro fixament algú amb els meus ulls rodons i negres sense parpellejar, puc arribar a fer por. La meva mirada fosca es veu que de vegades impressiona.

Un dia el Joel, que seu al meu costat a classe, em va dir que semblava que li llegís els pensaments, quan el mirava així.

–És que te'ls llegeixo, Joel.

–Sí, home. I què més? A veure, llesta, què estic pensant, ara?

–Que tens gana.

–Com ho saps!?

Ho vaig saber perquè ell sempre té un budell buit i perquè vaig veure al rellotge de classe que faltaven dos minuts per a les cinc. Aquell dia va córrer per tota l'escola que jo llegia els pensaments i des de llavors que les meves mirades emmudidores són infal·libles.

A vegades miro d'una altra manera. Bé, hauria de dir que em miro d'una altra manera. No sé si ho sabré explicar. Em passa sobretot quan he de bellugar tot el cos. Quan he de bellugar tot el cos alhora, vull dir. O sigui: a la classe d'educació física i a la de teatre, sobretot.

–Lloveres, per què no et mous? –Aquest que parla és el professor d'educació física.

I jo estic dreta, com un estaquirot, davant de la corda que he de pujar, la pilota que he de xutar o la tanca que he de saltar.

–Lloveres, per què no dius res? –Aquesta és la professora de teatre.

I jo estic al mig de l'escenari de la sala d'actes, amb la boca oberta mentre el nen que fa d'apuntador passa fulls desesperat perquè soc l'única que no se sap el paper.

Però jo sé pujar per la corda, sé xutar pilotes, sé saltar tanques, i sempre, sempre, sempre em sé el paper que em toca a l'obra de teatre de

l'escola. El que passa és que em miro des de fora, de cop i volta és com si tingués els ulls al sostre i em veig allà, al gimnàs, al pati, a la sala d'actes, i veure'm així, observada per tots els meus companys, em paralitza. És el malson de veure'm des de fora!

La classe de teatre m'agrada i m'aterreix. M'agrada perquè la mestra ens ensenya molts trucs per posar-nos en el paper del personatge que ens toca, i jo després els practico a casa (sí, davant del mirall!) i em van la mar de bé. Però m'aterreix perquè després ella vol que practiquem els trucs a classe i actuem davant dels companys, i llavors és quan em quedo paralitzada.

Quan em paralitzo ja sento els esbufecs dels companys mentre la Rosa, la mestra, se m'acosta amb les mans per davant disposada a fer-me un massatge perquè em relaxi. Però a mi que em toquin no em relaxa, i menys davant de tota la classe. Em dic Mira, no Toca!

–Estàs molt tensa, Lloveeres. Relaxa les es-paaatlles, així, així... –I no sé què em toca que de sobte el cap em va sol i sembla que m'hagi de caure a terra i fugir rodolant com una pilota. Llavors em fa agafar i treure aire un munt de vegades i–: Va, ara digues el teu text.

I el dic amb un fil de veu i tot torna al seu lloc. Tot menys jo, que llavors m'enfado amb mi mateixa perquè a casa deia perfectament el text en veu ben alta, amb l'entonació que tocava, amb totes les pauses a lloc. Però la Lloveres de l'escola no té res a veure amb la Mira de casa.

A casa no em veig mai des de fora, tot em surt a la primera, no em paralitzo. I no he de fer mai mirades emmudidores. A casa soc la Mira tal com em penso que soc. El pare i la mare em miren d'una manera normal i puc bellugar el cos sense manies.

–Ets ben pallassa, Mira! –em diu la mare quan ballo amb les músiques dels anuncis de la tele.

–Quina memòria, filla! –em diu el pare quan li canto una cançó sencera d'algun dels seus grups favorits.

Però els pares saben com soc fora de casa. Ho saben perquè em coneixen bé, ells sí que em llegeixen els pensaments. Ho saben perquè diu la mare que ella de petita era igual.

–I ara també –la corregeix el pare.

Diu l'àvia que la mare de petita no estava tranquil·la ni a casa. De seguida que trucaven a la porta, s'amagava darrere el sofà i no en sortia

fins que les visites no havien marxat. Jo només em tanco a l'habitació.

–Mira, surt a saludar, que ja se'n van!

I surto amb el posat més murri i el meu gat a coll com un escut. Ell també és força tímid, o més aviat és que va a la seva, com tots els gats. El pare el va trobar al carrer de casa, malferit, quan era un cadellet, i quan el vaig veure ja no me'n vaig poder separar. Ara té dos anys, està perfecte de salut i és un gat ros i preciós amb els ulls verds. Bé, amb l'ull verd, perquè només en té un, cosa que fa força angúnia a la majoria de visites, que o bé diuen amb to de pena «pobreeet!» o bé se'l miren amb cara de fàstic.

Així que no m'agraden les visites, perquè m'obliguen a ser la Mira de fora de casa a dins de casa, i perquè em molesta com es miren l'Ull, el meu gat-escut.